

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **T., a. s.**, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, **za účasti:** E. P., spol. s r. o., o žalobě na ochranu proti nečinnosti a o návrhu na vydání předběžného opatření, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 178/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2005, č. j. 6 Ca 178/2004 - 164,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí o návrhu žalobce na obnovu řízení ve věci rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2002, čj. 5223/2002-610, jímž byla společnosti E. P., spol. s r. o. (dále též „osoba zúčastněná“) udělena licence ke zřizování a provozování veřejné mobilní telekomunikační sítě v pásmu 450 MHz. Žalobce vyslovil přesvědčení, že měl být účastníkem tohoto správního řízení, neboť udělení této licence osobě zúčastněné se týkalo řady jeho práv, zejména práva na zřizování a provozování veřejné mobilní telekomunikační sítě ve standardu UMTS.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2005, čj. 6 Ca 178/2004 - 164, byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta a soud rovněž zamítl návrh na vydání předběžného opatření. Podle soudu nebylo v napadeném řízení se žalobcem jednáno jako s účastníkem řízení a ten se tohoto postavení ani nedomáhal. Návrh na obnovu řízení tedy podle soudu nelze považovat za návrh účastníka správního řízení, jímž by bylo zahájeno řízení o takovém návrhu. Žalobce jako neúčastník řízení neměl procesní legitimaci k tomu,

aby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2002, čj. 5223/2002-610, podal mimořádný opravný prostředek – návrh na obnovu řízení. Takové podání bylo ve skutečnosti podnětem k tomu, aby žalovaný v rámci svého dozorčího práva užil nápravných prostředků k tomu určených a řízení o provedení obnovy řízení zahájil a provedl sám z úřední povinnosti. Nedošlo tedy k zahájení správního řízení a žalovaný proto podle soudu nebyl povinen o podaném návrhu rozhodovat a v rámci správního řízení vydávat rozhodnutí obsahující náležitosti podle § 47 spr. ř. Soud uvedl, že otázka správního stanovení okruhu účastenství v řízení byla řešena v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odvolání, které žalobce proti rozhodnutí ze dne 7. 2. 2002, čj. 5223/2002-610, rovněž podal; přezkum rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle § 60 spr. ř. je tedy předmětem jiného soudního řízení. Soud ze všech těchto důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl. Návrh na vydání předběžného opatření soud rovněž zamítl, neboť v průběhu soudního řízení neshledal, že by žalobci hrozila vážná újma činnostmi žalovaného nebo osoby zúčastněné; navíc soud rozhodl ve věci samé.

Proti rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pochybení soudu spatřuje stěžovatel v tom, že údajný nedostatek jeho aktivní legitimace byl důvodem, proč žalovaný nebyl povinen vydat správní rozhodnutí o návrhu žalobce na povolení obnovy řízení. Podle názoru stěžovatele však tato skutečnost může být toliko důvodem pro vydání zamítavého správního rozhodnutí, neboť k zahájení správního řízení dochází vždy, když je návrh na povolení obnovy řízení doručen správnímu orgánu bez ohledu na to, zda jej podala aktivně legitimovaná osoba. Povinnost správního orgánu rozhodnout vždy o návrhu na povolení obnovy řízení s sebou přináší možnost nápravy nesprávného prvoinstančního rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení, kterou je podání řádného opravného prostředku. Povinnost vydat rozhodnutí i v případě, kdy je návrh podán osobou bez aktivní legitimace, je podle stěžovatele obvyklý i v jiných procesních předpisech, například v § 235f o. s. ř. Podle stěžovatele dále není pro posouzení aktivní legitimace k podání návrhu na povolení obnovy řízení rozhodující, s kým žalovaný skutečně jednal ve správním řízení, jehož obnova se nařizuje. Ustanovení § 62 odst. 1 spr. ř. je nutno vykládat tak, že účastníkem řízení je i ten, jenž z právního hlediska účastníkem být měl, avšak ve skutečnosti jím nebyl. Stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikovaná pod č. 162/2004 Sb. NSS a č. 432/2004 Sb. NSS, kde Nejvyšší správní soud zkoumal počátek běhu subjektivní lhůty k podání návrhu na obnovu řízení opomenutým účastníkem řízení a z judikátu vyplývá, že opomenutý účastník je aktivně legitimován k podání návrhu na povolení obnovy řízení. Podle stěžovatele se nelze ztotožnit s názorem předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, která při jednání uvedla, že opomenutý účastník správního řízení může podat proti vadnému rozhodnutí odvolání; tuto skutečnost, kterou soud neuvedl v odůvodnění rozsudku, však lze vyvrátit tím, že možnost podat odvolání je vázána na doručení vadného rozhodnutí. Pokud opomenutému účastníku není rozhodnutí doručeno, nezačne plynout lhůta pro podání odvolání, protože jej není možné podat. Podle stěžovatele neumožňují platné právní předpisy domáhat se doručení originálu rozhodnutí. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhat pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo vydání osvědčení. Stěžovatel soudu dále vytýká, že se nezabýval tím, zda měl být žalobce v daném případě účastníkem správního řízení o udělení telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné mobilní telekomunikační sítě v pásmu 450 MHz společnosti E. P., spol. s r. o. Udělení licence se přímo dotýká práv žalobce, neboť pro mobilní telekomunikace je charakteristický velký vliv tzv. úspor z rozsahu. Jelikož osoba zúčastněná získá velkou část potenciálních zákazníků, bude moci úspor z rozsahu využít mnohem více než žalobce. Přímé dotčení práv žalobce tedy spočívá v dramatickém snížení hospodářské využitelnosti licence UMTS a GSM. Podle názoru žalobce je třeba rozlišovat mezi přímou změnou právního postavení a přímým

dotčením práv ve smyslu § 14 spr. ř., jenž definuje účastníky správního řízení. Přitom je patrné, že mezi přímou změnou právního postavení a přímým dotčením práv je podstatný rozdíl, neboť v posléze jmenovaném případě není nutné, aby správní orgán o právech či povinnostech přímo rozhodl; postačí, když dotčené rozhodnutí přímo zasahuje do právní sféry určité osoby. O takový případ se podle stěžovatele jedná v souzené věci. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2005, čj. 6 Ca 178/2004 - 164, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že meritem sporu je otázka, zda měl žalobce jako neúčastník správního řízení o udělení telekomunikační licence společnosti E. P. spol. s r. o. procesní legitimaci k uplatnění mimořádného opravného prostředku ve správním řízení. Podle názoru žalovaného byla v uvedeném správním řízení upravena toliko práva osoby zúčastněné a práva ani oprávněné zájmy žalobce nebyly daným rozhodnutím dotčeny. Proto žalovaný návrh žalobce jako nedůvodný odložil, o čemž byl žalobce informován dopisem ze dne 16. 8. 2004, čj. 14992/2004-610/II., jehož součástí bylo i řádné a podrobné odůvodnění. Žalovaný se ztotožnil s názorem soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

V dané věci se žalovaný k návrhu žalobce na obnovu řízení dne 16. 8. 2004, pod čj. 14992/2004-610/II., řádně vypořádal s tím, že nejsou splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Žalovaný vyložil, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení o udělení telekomunikační licence osobě zúčastněné. Podle § 14 odst. 1 spr. ř. je účastníkem správního řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak. Žalovaný vysvětlil, že podle zákona o telekomunikacích je jediným účastníkem řízení o udělení telekomunikační licence žadatel o tuto licenci, v daném případě tedy osoby zúčastněná na řízení. V souzené věci požádala osoba zúčastněná o obnovení telekomunikační licence v souladu s § 107 odst. 4 zákona č. 151/2000 Sb. o telekomunikacích a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o telekomunikacích“; s účinností od 1. 5. 2005 zrušen zákonem č. 127/2005 Sb. – pozn. soudu) v důsledku změny právní úpravy. Podle názoru žalovaného jsou podle uvedeného ustanovení provozovatelé veřejných telekomunikačních sítí a poskytovatelé veřejných telekomunikačních služeb, kteří provozují telekomunikační činnosti na základě platného pověření nebo povolení vydaného

podle právních předpisů platných před účinností tohoto zákona, povinni nejpozději do jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona sdělit Úřadu údaje a doložit doklady vyžadované pro udělení telekomunikační licence v ustanovení § 18 tohoto zákona. Nesplní-li provozovatelé tuto povinnost, pozbude dosavadní pověření, popřípadě povolení platnosti uplynutím posledního dne lhůty stanovené pro sdělení údajů a doložení dokladů. Nesplňuje-li provozovatel na základě sdělených údajů a předložených dokladů podmínky stanovené v § 18 tohoto zákona, zahájí Úřad řízení o odnětí pověření nebo povolení. Podle § 14 odst. 2 zákona o telekomunikacích se telekomunikační licence udělí na základě žádosti právnické osobě, jež splní zákonem požadované podmínky; účastníkem takového řízení o udělení telekomunikační licence mohl být pak toliko žadatel o takovou licenci, v daném případě tedy společnost E. P., spol. s r. o. Případné vyjádření jiného subjektu uplatněné v rámci takového licenčního řízení by bylo bez vlivu na průběh řízení. Jak vyplynulo z obsahu spisu i ze samotného sdělení žalovaného, stěžovatel podal proti rozhodnutí o udělení telekomunikační licence osobě zúčastněné ve správním řízení rovněž odvolání, které bylo zamítnuto podle § 60 spr. ř. s tím, že odvolání bylo podáno neoprávněnou osobou a v rámci tohoto rozhodnutí bylo v souladu se zákonnými požadavky uvedenými v § 60 spr. ř. posuzováno rovněž případné splnění podmínek pro obnovu řízení, případně pro přezkum rozhodnutí mimo odvolací řízení; žalovaný přitom dospěl k závěru, že podmínky pro nařízení obnovy řízení ani pro přezkum rozhodnutí mimo odvolací řízení nejsou splněny.

Věc lze uzavřít tak, že ze shora uvedených závěrů žalovaného vyplývá, že žalovaný neshledal existenci věcného důvodu pro povolení obnovy řízení; tento závěr žalovaný obsáhle odůvodnil (viz výše). Přestože výrok, že se návrh žalobce na povolení obnovy řízení odkládá jako nedůvodný, není v souladu se správním řádem, materiálně se jedná o rozhodnutí, z něhož vyplývá, že se návrh na povolení obnovy řízení zamítá, tedy že obnova řízení nepřichází v úvahu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí v daném případě vydáno bylo, soud nemohl nařídit, aby žalovaný rozhodl o návrhu žalobce na obnovu řízení, neboť se nejednalo o případ, kdy by správní orgán zůstal v rámci správního řízení nečinný. I když Městský soud v Praze byl v odůvodnění svého rozhodnutí jiného právního názoru, výrok, jímž žalobu na ochranu proti nečinnosti jako nedůvodnou zamítl, odpovídá i právnímu názoru Nejvyššího správního soudu.

Pokud stěžovatel soudu vytýká, že se nezabýval jeho účastenstvím ve správním řízení o udělení telekomunikační licence osobě zúčastněné – a tyto námitky tvoří převážnou část této kasační stížnosti –, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že námitky směřující do účastenství žalobce ve správním řízení jsou námitkami směřujícími do rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí o vydání telekomunikační licence společnosti E. P., spol. s r. o., zamítnutém podle § 60 spr. ř. z důvodu podání neoprávněnou osobou, nikoliv do rozhodnutí ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Přezkum rozhodnutí o zamítnutí odvolání je přitom předmětem jiného soudního řízení, a proto se jím Nejvyšší správní soud v řízení o této kasační stížnosti nezabýval. Poukaz stěžovatele v kasační stížnosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikovaná pod č. 162/2004 Sb. NSS a č. 432/2004 Sb. NSS, není případný, neboť uvedené judikáty pojednávají o odlišných procesních situacích.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů kasační stížnost žalobce jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu